

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Măcăineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

HOTĂRÂREA NR. 804
Din 27.08.2008

Dosar nr.: 116/2008

Petiția nr.: 2583/12.02.2008

Petenți: A. A. P. , A. A

, D C

Obiect: sesizare cu privire la neacordarea tichetelor de masă, prevăzute de
Legea 142/1998

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

I.1.1. A A P ,

, D C

cu domiciliul în

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

**I.2.1. Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse, dtr. Dem. I.Dobrescu
nr.2, sector 1 București**

II. Obiectul sesizării

2.1 Petenții se adresează Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, în legătură cu discriminarea creată prin neacordarea tichetelor de masă, prevăzute de Legea 142/1998.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1 Prin petiția nr. **2583/12.02.2008**, petenții sesizează ca fiind discriminatoriu modul de aplicare al Legii nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă.

IV. Citarea părților

4.1 Având în vedere prevederile art. 20, alin. 4, 5 și 6 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, au fost citați următorii:

- Petenții, prezenți prin reprezentant;
- Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse, absent, a trimis punct de vedere.

4.2 Procedura de citare legal îndeplinită la data de 15.05.2008, la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

V. Susținerile părților

5.1.1 Petenții, se adresează Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, arătând că în conformitate cu art. 1 alin.1 din Legea 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă „salariații din cadrul societăților comerciale, regiilor autonome și din sectorul bugetar, precum și din cadrul unităților cooperatiste și al celorlalte persoane juridice sau fizice care încadrează personal prin încheierea unui contract individual de muncă, denumite în continuare angajator, pot primi o alocație individuală de hrană, acordată sub forma tichetelor de masă, suportată integral pe costuri de angajator.

5.1.2 Tichetele de masă se acordă în limita prevederilor bugetului de stat sau, după caz, ale bugetelor locale, pentru unitățile din sectorul bugetar, și în limita bugetelor de venituri și cheltuieli aprobate, potrivit legii, pentru celelalte categorii de angajatori.

5.1.3 Petenții susțin că nu au primit drepturile menționate, deși angajatorul avea obligația să prevadă în bugetul de venituri și cheltuieli, sumele necesare acoperirii și acestor drepturi.

5.1.4 Petenții mai consideră că faptul că, aceste sume nu au fost prevăzute în buget, nu justifică neacordarea sumelor reprezentând drepturi stabilite de legiuitor și neabrogate prin dispoziții ulterioare.

5.1.5 Petenții mai arată că cererea lor este justificată, cu atât mai mult cu cât alte instituții bugetare au aplicat prevederile Legii 142/1998, în speță Autoritățile Administrative Locale.

Punctul de vedere al Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse

5.2.1 Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse prin adresa nr. 6660/12.05.2008 transmite că potrivit Legii nr. 142/1998, tichetele de masă se acordă în limita prevederilor bugetului de stat sau, după caz, ale bugetelor locale,

pentru unitățile din sectorul bugetar, și în limita bugetelor de venituri și cheltuieli aprobate, potrivit legii, pentru celelalte categorii de angajatori. Acordarea tichetelor de masă nu reprezintă o obligație legală pentru angajator, deci un drept câștigat pentru angajați, ci doar o facultate a angajatorului, a cărei punere în aplicare conduce la efectuarea unei plăți voluntare, determinată de factori obiectivi precum este cea a posibilității financiare a angajatorului de a suporta costul tichetelor de masă.

5.2.2 De la implementarea legii nr.142/1998, prin legile bugetare anuale, pentru anii 1999, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, legiuitorul a promovat o politică de austeritate bugetară prin interdicția instituțiilor publice, cu excepția instituțiilor finanțate integral din venituri proprii, de a aproba sume pentru acordarea tichetelor de masă.

5.2.3 Pentru anul 2007 restricția în acordarea tichetelor de masă pentru instituțiile publice este reglementată la art.3 din OUG nr.88/2006 aprobată prin L. nr. 120/2007.

5.2.4 Pentru anul 2008 restricția în acordarea tichetelor de masă pentru instituțiile publice este reglementată la art.II din OUG nr. 90/2007 aprobată prin L. nr. 88/2008.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. **În fapt**, Colegiul Director reține că în petiția dedusă soluționării petenții invocă modul de aplicare al Legii nr. 142/1998, considerând că s-a creat o situație discriminatorie.

6.2.1 **În drept**, Colegiul Director reține că potrivit **Constituției României**, art. 20 alin. 1, *„Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*

6.2.2 **Convenția Europeană a Drepturilor Omului**, ratificată de România prin Legea 30 din 18 mai 1994, publicată în “Monitorul Oficial” nr. 135 din 31 mai 1994, prevede în art 14 ca: *„Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională și socială, apartenență la o minoritate națională, avere naștere sau orice altă situație”.*

6.2.3 **In același sens, Protocolul nr. 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului**, ratificat de România prin Legea nr. 103/2006 art 1 prevede interzicerea generală a discriminării:

„1. Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.

2. Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică pe baza oricăruia dintre motivele menționate în paragraful 1.”

6.2.4 Art. 2 alin. 1 din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, prevede că „prin discriminare se înțelege orice **deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu** care are ca **scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării**, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

6.2.5 Potrivit art. 2 alin. 3 „sunt discriminatorii prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop sunt adecvate și necesare”, iar alin. 4 prevede că „orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională, dacă nu intră sub incidența legii penale”.

6.2.6 Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării reține că, potrivit art. 1 din legea nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă, salariații pot primi o alocație individuală de hrană, acordată sub forma tichetelor de masă, suportată integral pe costuri de angajator. Tichetele de masă se acordă în limita prevederilor bugetului de stat sau, după caz, ale bugetelor locale, pentru unitățile din sectorul bugetar, și în limita bugetelor de venituri și cheltuieli aprobate, potrivit legii, pentru celelalte categorii de angajatori. Așadar, **acordarea tichetelor de masă reprezintă o posibilitate, iar nu o obligație de satisfacerea căruia este ținut angajatorul**. Mai mult decât atât, prevederile legale precizează faptul că tichetele de masă se acordă în limita bugetului de stat sau ale bugetelor locale.

6.2.7 **Curtea Europeană a Drepturilor Omului**, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă. Astfel, Curtea a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Sueda, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75. În hotărârea dată în cazul

THLIMMENOS vs. GRECIA din 6 aprilie 2000, Curtea a concluzionat că „dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele **tratează în mod diferit** persoane aflate în **situații analoage**, fără a oferi justificări obiective și rezonabile, dar și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite, necomparabile”.

6.2.8 Astfel cum statuează și Curtea Constituțională a României, „principiile nediscriminării sunt cele cuprinse în articolul 4 alin.2 din Constituție, însă acestea pot fi extinse potrivit prevederilor art.20 din Constituție, care permit corelarea dispozițiilor constituționale cu tratatele și pactele internaționale la care România este parte. Aceste principii sunt extinse prin art.7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, ratificat de România prin Decretul nr.212/1974, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr.146 din 20 noiembrie 1974 și prin art.2 alin.2 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale ratificat de România prin același decret și publicat în Buletinul Oficial cu același număr și din aceeași dată.” (Decizia nr.54/2000, M.Of. nr.310/2000, DH 2000, p.511)

6.2.9 Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 al O.G. nr.137/2000 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* din cauza apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

6.2.10 Analizând documentele existente la dosar precum și legislația în vigoare, Colegiul Director a constatat că nu sunt întrunite elementele constitutive pentru a ne afla în prezența unei fapte de discriminare, astfel cum este definită de art.2 din O.G. nr.137/2000, republicată.

6.2.11 Colegiu Director nu se poate pronunța cu privire la sentințele judecatorești.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

VII. COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Fapta sesizată de petenți nu constituie faptă de discriminare, conform OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată;
2. clasarea dosarului;
3. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța competentă și în termenul legal potrivit Legii nr.554/2004 a contenciosului administrativ.

IX. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul.

Membrii Colegiului director prezenți la sedință

GERGELY Dezideriu – Membru

HALLER Istvan – Membru

IONIȚĂ Gheorghe – Membru

NITĂ Dragoș Tiberiu – Membru

PANFILE Anamaria – Membru

TRUINEA Roxana Paula – Membru

Data redactării :04.02.2009

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal de 15 de zile de la comunicare constituie de drept titlu executoriu.